

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire dancing in a grand ballroom. The woman is wearing a purple dress and has her hair styled in an elaborate updo. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a purple bow tie. They are holding hands and looking at each other. In the background, there is a large chandelier and a window with curtains.

Lynne Grahamová
Váhavý Řek

LYNNE GRAHAMOVÁ

VÁHAVÝ ŘEK

PŘEKLAD

SILVIA PRIETO

Milá čtenářko,

*nastává mi, tuším, vážná jízda / před sebou samým
v dáli utíkám...*

*Když jsem četl knížky, které máte možnost Vy číst
teď, pořád mně v hlavě zněly tyhle verše (kdybys-
te si nemohla vzpomenout, jsou z básně Františka
Gellnera). A já uvažoval o tom, jak jsou vlastně pří-
hodné i pro popis mých příběhů. Literární vědci se
shodují na tom, že jeden z nejběžnějších a po tisíciletí
nejoblíbenějších modelů, podle nichž jsou dobré pří-
běhy stavěny, je ten, že hrdinové musejí absolvovat
cestu, pouť, plnit během ní nějaké úkoly... a pak je
jim dovoleno se vrátit, spočinout v cíli, protože nalez-
nou sami sebe. A protože mé autorky chtějí psát dob-
ré příběhy, právě takové, jaké mají generace čtenářů
nejraději, stavějí je právě na tomhle modelu. A je to
podle mě určitě dobře. Protože když příběh postrádá
tyhle atributy, sice o něm rádi diskutují literární kri-
tikové, ale – ruku na srdce – kolik čtenářů se k nim
vrací?*

*A já budu moc a moc rád, když Vy budete mít chuť
se k příběhům, které Vám měsíc co měsíc nabízím, se
vracet co nejčastěji!*

*A ještě k té jízdě... minulý měsíc jsem Vám v jed-
nom románu – Jízda v rychlém pruhu – nabídl příběh
z prostředí automobilových závodů, tento měsíc na
něj navážu volným pokračováním pojmenovaným
Dívka milující rychlost.*

Tak se připoutejte – vyrážíme!

... s láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová
VÁHAVÝ ŘEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire's Trophy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Silvia Prieto

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Váhavý Řek: 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1485-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1486-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1487-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Sebastiano Christou, Bastian pro všechny své přátele a známé, hleděl upřeně na prsten s velkým smaragdem ve své dlani, v tmavozlatých očích mu plálo vzteky a štíhlou, přitažlivou tvář měl staženou do povýšené grimasy. Díval se na zasnubní prsten, který se v jeho rodinně předával z generace na generaci a který donedávna zdobil ruku jeho budoucí ženy. Lilah Siannasové.

Lilah se kupodivu ani slovem neohradila proti podmínkám předmanželské smlouvy, ale ani ji nepodepsala a namísto toho se Bastianovi začala buď ostentativně vyhýbat, nebo se k němu chovala s chladnou odtažitostí. Ve své uražené pýše nakonec vydala veřejné prohlášení, v němž jasně sdělila, že se zasnoubením je konec a svatba se ruší. A od té chvíle se nechávala vidět snad v každém klubu ve městě ve společnosti jistého pohledného milionářského mladíčka.

Bastianovi bylo jasné, že mu hodila rukavici a teď čeká, až ji zvedne. Chtěla, aby na ni žárlil, jenže marně. Měl si připadat hloupě, ale i v tomhle ohledu se přepočítala. Měl po ní toužit tak bezhlavě, že na předmanželskou smlouvu dočista zapomene a bude

ji na kolenou prosit, aby se vrátila. Nestalo se. Lilah se pustila do předem prohrané bitvy, protože Bastian by se nikdy neoženil, aniž by si předem pojistil majetek předmanželskou smlouvou. Ne nadarmo ho dědeček odmala vedl k obezřetnosti.

Jeho otec se oženil čtyřikrát a absolvoval tři absurdně drahé rozvody, které rodinu takřka přivedly na mizinu. Dědeček Bastiana naučil, že úspěch manželství nestojí na lásce, ale především na společných cílech a pevných zásadách.

Bastian nikdy zamilovaný nebyl, vášnivost a touhu znal ovšem důvěrně. Drobná půvabná brunetka Lilah v něm probouzela potřebu dobývat a vlastnit, nikdy si ale nenamlouval, že by ji snad miloval. Vždyť než ji požádal o ruku, zcela racionálně zvažoval, jestli mu bude přínosem, skoro jako by přemýšlel o nové investici. Byl si vědom výhody, kterou jim dávalo podobné zázemí, obdivoval její střízlivý pohled na život, prvotřídní vzdělání a lehkost, s níž se pohybovala ve společnosti. Proto soudil, že mu bude dobrou životní partnerkou. Teď si ale uvědomoval, že zásadně podcenil hloubku a dosah její hrabivosti.

Bastian uložil prsten zpátky do pouzdra a vrátil ho do sejfu, naštvaný sám na sebe, že ztratil spoustu měsíců se ženou, která se zcela evidentně nehodila k tomu být jeho manželkou. Měl za sebou třicetiny, milostná dobrodružství a nezávazné avantýry už ho dávno znudily a byl připravený se usadit a založit rodinu. Doteď ho však nenapadlo, že najít manželku nebude možná vůbec snadné, a už teď si lámal hlavu nad tím, jak se vyhnout nežádoucí scéně na svatbě své sestry Nessy, do níž zbývaly dva týdny. Lilah byla jednou z Nessiných družiček a Bastian si uměl představit, jak ji asi

rozzuří, když se alespoň *nepokusí* získat si ji zpátky. Určitě jí nebude proti mysli strhnout na sebe všechnu pozornost a nevynechá jedinou příležitost k hádce, ale Bastian jí nehodlal dovolit, aby zkazila svatební den jeho sestřičce. Jediná možnost, jak předejít konfliktu, byla objevit se na svatbě v doprovodu jiné ženy.

Kde ale tak narychlo najde ženu, která by byla ochotná ujmout se role jeho partnerky na celý slavnostní víkend? Která by se ho nepokusila vtáhnout do vztahu a nevykládala by si jeho pozvání osobněji, než by je zamýšlel? A na druhou stranu by byla schopná vyvolat dojem, že má k němu důvěrně blízko. Žádné jemnější náznaky by totiž Lilah v patřičné vzdálenosti neudržely. Je možné, že někde taková dokonalá žena existuje?

„Bastiane...?“ ozvalo se za ním, a když se otočil, uviděl jednoho ze svých ředitelů, jak k němu jde s laptopem v ruce. „Musím ti něco ukázat, určitě tě to pobaví. Máš chvílku?“

Bastian sice neměl na žádné vtipy náladu, ale Guy Babington byl dobrý přítel, a tak se přiměl k úsměvu a odpověděl: „Na tebe vždycky.“

Guy položil počítač na stůl a otočil ho displejem k Bastianovi. „Tady to je – poznáváš ji?“

Bastian se zadíval na fotografii fantastické blondýnky se zářivýma modrýma očima. Měla na sobě přiléhavé třpytivé šaty a smála se do objektivu. „Ne... Měl bych?“

„Podívej se pořádně,“ pobídl ho Guy. „Věř tomu, nebo ne, ale pracuje pro tebe.“

„To těžko... Takové bych si všiml,“ prohlásil Bastian bez rozmyšlení. „Co dělá její fotka na internetu? To jsi na Facebooku?“

Guy pobaveně zavrtěl hlavou. „Jsem na stránkách firmy, která se jmenuje *Exkluzivní společnosti*. Je to eskortní agentura, a exkluzivní je v tomhle případě dost slabé slovo,“ dodal a významně povytáhl obočí.

Bastian se zamračil a trochu znechuceně se ušklíbl. „Ty si najímáš společnosti?“

„Tuhle bych bral hned,“ připustil Guy bez váhání a potutelně se usmál.

Bastian ho zarazil pohledem. „Říkal jsi, že pracuje pro mě –“

„Taky že jo – je tu na tříměsíční stáži. Emmie... Zajišťuje průzkumy pro tvou asistentku.“

Bastian střelil ohromeným pohledem po fotografii na monitoru. „*Tohle* že je Emmie?“ vydechl nevěřícíně a v duchu si ji vybavil tak, jak ji vídal v práci: s vlasy staženými do ošklivého ohonu, velkými brýlemi a v oblečení dávno vyšlém z módy. A pak si všiml pihy na tváři blondýnky a uvědomil si, že úplně stejné znaménko má i Emmie. „*Diavelos...* Vážně je to ona! Copak si po nocích vydělává jako společnosti?“

„Vypadá to tak... Ale co by mě zajímalo ještě víc, je proč ze sebe tady v kanceláři dělá takovou pučku,“ odpověděl Guy.

„Podle těch stránek se jmenuje Emerald...“

Bastian otevřel svůj notebook a během chvilky měl před sebou seznam zaměstnanců. Bylo to tak, Emmiino celé jméno neznělo Emily ani Emma, jak by se dalo předpokládat, skutečně se jmenovala Emerald. Takže jakkoli se mu to zdálo neuvěřitelné, Emmie a tahle blondýna byly jedna a tatáž osoba.

„Kdo by to do ní řekl, co?“ zachechtal se Guy.

Bastian by ji nepopsal jako pučku, naopak v něm

po několika málo setkáních sílil dojem, že má trochu moc proříznutou pusou.

„Po cukru se kazí zuby,“ upozornila ho jednou, když mu přinesla kávu, silnou a sladkou, jak ji měl nejraději.

„Podle mravů poznáš muže,“ poznamenala jindy, když ji nepustil do dveří a málem se v nich srazili.

Přestože se ale oblékala nevýrazně, Bastianovi neušlo, že má nádherné dlouhé nohy, přesně takové, za jakými se otočí každý chlap.

Tak společnice, opakoval si v duchu. Žena, jejíž společnost je za peníze k mání. Jestli umí vypadat tak jako na té fotce, za její doprovod by se zcela jistě nestyděl, a koneckonců by mu ve vlastním zájmu měla vyjít vstříc. Možná se dost dobře neseznámila s podmínkami pracovní smlouvy, v těch nicméně jasně stálo, že nesmí ničím ohrozit dobré jméno společnosti. A přivydělávat si jako luxusní společnice stanovené podmínky jednoznačně porušovalo. Eskortní službu Bastian zatím nikdy nevyužil a za běžných okolností by o tom ani neuvažoval, v tomhle případě se mu ale vcelku zalíbila představa, že si doprovod na sestřinu svatbu jednoduše *najme*. Nemusel by se nikoho prosit o laskavost a ušetřil by si předstírání, že stojí o ženu, která je mu lhostejná. Navíc by se vyhnul jakýmkoli nedorozuměním: zaplatil by *Exkluzivním společnicím* a Emmie Marshallová by odvedla požadovanou práci. Vlastně čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu ten nápad zamlouval, byla by skoro jako robot a on by ji měl naprosto pod kontrolou.

Emmie se s úsilím soustředila na hlas Marie, asistentky Bastiana Christoua, a snažila se vstřebat

všechny informace o společnosti, jejíž průzkum měla zajistit. Stěží potlačovala zívnutí a rukou si bezděčně mnula pravou nohu, která ji rozbolela pokaždé, když si nemohla delší dobu sednout. Ve dvanácti letech si ji vážně poranila při dopravní nehodě a roky nato byla odkázaná na invalidní vozík, z něhož se jí časem podařilo dostat a mohla chodit o berlích. Bez experimentální chirurgie by na chůzi bez pomoci nemohla ani pomyslet a za prodělanou operaci byla tak vděčná, že nad občasnou bolestí pokaždé mávla rukou jako nad něčím, co ani nestojí za pozornost.

Rostoucí únava jí bohužel prakticky bránila v soustředění a Emmie zdaleka ne poprvé začínala uvažovat nad tím, jestli bylo rozumné řešit dočasnou nezaměstnanost neplacenou stáží. Po měsících strávených na ubíječím místě v městské knihovně byla ochotná vyzkoušet cokoli, jen aby popostrčila svou stagnující kariéru, při tom si ale neuvědomila, že skáče z deště rovnou pod okap. Měla sice pár přátel, kteří si stejně jako ona našli neplacenou práci, aby získali zkušenosti a měli se čím pochlubit ve svých životopisech, jenže ti se zatím bez výjimky mohli spolehnout na štědrnou podporu rodičů.

Po téhle stránce Emmie neměla takové štěstí. Přestože dosáhla skvělého vzdělání, ekonomická krize absolventům nepřála a těch málo volných míst, která zůstávala, se plnila lidmi se znalostmi a dovednostmi, jaké lze získat pouze v praxi. Po mnoha neúspěšných pohovorech Emmie pochopila, že bez pracovních zkušeností se neobejde, a když prošla hustým sítem výběrového řízení a získala svou první stáž u Christou Holdings, jedné z nejdravějších

a nejúspěšnějších softwarových firem na londýnském trhu, byla v sedmém nebi.

Protože ale nikdy nežila ve velkoměstě, teprve postupně a velmi bolestně zjišťovala, jak je obtížné uživit se na vlastní pěst. A když se jí krátce po příjezdu do Londýna ozvala Odette, její matka, a nabídla jí volný pokoj, Emmie se nerozmýšlela a možnost levného ubytování vděčně přijala. Věděla totiž, že bez něj by si novou práci neudržela. A navíc by ani v těch nejčernějších snech nepodezírala Odette z postranních úmyslů. Ve své naivitě se zkrátka dychtivě chopila příležitosti poznat matku, kterou naposledy viděla ve dvanácti letech. V té době se totiž i se dvěma sourozenci přestěhovala do Jezerní oblasti, kde je vychovala nejstarší sestra Kat. Když se jí se svým plánem nedávno svěřila, Kat z něj nebyla nadšená, ale nepokoušela se jí ho rozmluvit a jenom ji varovala, že s Odette to někdy „není jednoduché“. *No, to byl dost slabý výraz*, povzdechla si teď Emmie v duchu a jenom doufala, že ji po návratu domů nečeká další nekonečná hádka.

Prvním znepokojivým objevem bylo pro Emmii zjištění, že prostředky na matčino velice pohodlné živobytí pocházejí z internetové eskortní agentury. Ještě víc ji šokovalo Odettino naléhání, aby pro ni sama začala pracovat. Když odmítla a raději se nechala zaměstnat po večerech jako servírka, Odette zuřila, a přestože jí Emmie předávala každou penny svého nevelkého výdělku, matka měla pro její rozhodnutí jen málo porozumění.

Nejtrpčí lekce ale přišla až s nevyhnutelným prozřením, že ji matka nemiluje, o žádné rodinné sbližování nestojí a už vůbec nelituje, že ji v jejích dvanácti letech

opustila. Emmii nezbyvalo než si přiznat bolestnou pravdu – nastěhovala se k matce v bláhové naději, že se jí podaří vzkřísit vztah, který ve skutečnosti existoval jen v její představivosti. Jak se ukázalo, Odette nebyla mateřský typ. Děti nejspíš považovala za vedlejší produkt svých zkrachovalých vztahů a k žádné ze svých dcer si nevytvořila hlubší citové pouto.

„Marie...“ ozval se ode dveří známý hluboký hlas a vyrušil Emmii z úvah. „Jednání začne co nevidět. Emmie nám může hlídat čas.“

Emmie se ohlédla, a když se zrakem zastavila na vysoké svalnaté postavě Bastiana Christoua, zčervenaly jí tváře. Mladý řecký podnikatel byl oblíbeným tématem životopisných článků mnoha předních ekonomických časopisů a Emmie o něm přečetla první poslední dávno před tím, než nastoupila do jeho firmy. Objektiv ho zbožňoval, ale na živo vypadal ještě přitažlivěji a se svou vypracovanou figurou a lesklými, nakrátko střiženými černými vlasy rámuujícími mužnou tvář byl úchvatný a naprosto nepřehlédnutelný. Samozřejmě byl vyšší než většina mužů, čehož si Emmie zpravidla všímala, protože sama měřila sto pětasedmdesát, a on ji o dobrých patnáct čísel převyšoval. Popravdě dostal do vínku charisma a vzhled, jaké většina žen považovala za ideál, a k tomu opálenou pleť s matně zlatavým nádechem a tvář padlého anděla. Jeho matkou byla slavná italská herečka a on zdědil její rysy včetně pronikavých tmavých očí, které si teď prohlížely Emmii, jako by umíral hlady a ona byla jediné sousto široko daleko. V rozpacích nad tím nečekaným přirovnáním nepatrně ztuhla, ale když z ní Bastian ani po chvíli nespustil zrak, hrdě zvedla bradu a počastovala ho bojovným,

tázavým pohledem. Tak jako teď se na ni ještě nikdy nedíval. Snad by mohla jeho chování přičítat podivné náladě, v níž se podle Marie v posledních dnech nacházel a za níž nepochybně stálo zrušené zasnoubení. O tom se v kanceláři zatím jen šuškal a nikdo se o něm neodvážil promluvit nahlas.

„Ovšem,“ přikývla Marie, útlá schopná brunetka, které mohlo být kolem čtyřicítky, zvedla se a zamířila za šéfem.

Bastian zkoumal svou kořist a pokoušel se uhodnout, jak jí asi sluší úsměv. Byl zvyklý, že s ním ženy flirtují, a ne aby se na něj mračily a provokovaly ho okázalou lhostejností. Na druhou stranu mu Emmie byla zvláště povědomá a nemohl se zbavit dotěrného pocitu, že ji odněkud zná. Dráždilo ho, že si ji nedokáže zařadit, protože mu bylo jasné, že se nepohybuje v jeho společenských kruzích a pochází nejspíš z nějakého zapadákov na severu. Pokud ji ovšem nepotkal jako společníci některého ze svých známých... Tuhle možnost vyloučit nemohl, což v něm probouzelo značnou nechuť a navíc to vyvolávalo otázku, co ji v jejím věku přivedlo k tak ponižujícímu způsobu života. Nebo si o ní dělal iluze? Krásné ženy si podobnou cestou mohly přijít k tučným odměnám a žít si ve skutečném luxusu. A kdyby potkala toho správného boháče a provdala se za něj, po zbytek života by nemusela hnout prstem.

Bastian už v mládí pochopil, že mnoho žen využívá krásu jako žádanou komoditu – očekávají, že bude pracovat za ně a zajistí jim řadu výhod. Viděl to na vlastní oči, jeho matka k takovým ženám patřila. Tak proč by měla být Emmie Marshallová jiná?

Sledoval, jak si během jednání dělá poznámky, všiml si lehce šedavých kruhů, které se jí tvořily pod očima, a průsvitné pleti. Snad kromě dětí u nikoho tak dokonalou pleť neviděl. Teď si opřela hlavu do dlaně a lehce ji naklonila, což jen zdůraznilo linii její šíje a ladnou křivku brady. Z ohonu jí unikl pramen vlasů v barvě kukuřice a sklouzl jí po lícni kosti. Bastian ji pozoroval s narůstajícím údivem. Jak je možné, že si její krásy doteď nevšiml?

Jenže když se schovávala v plandavých košilích, nelichotivých sukních až po lýtka a velkých brýlích, člověku chvíli trvalo, než si přes tu masku všiml něžných, plných růžových rtů s nepatrným předkusem a zářivě modrých očí pod silnými skly. Bastian si ke svému úžasu uvědomil, že při pohledu na její jemně našpulené rty začíná být vzrušený. *Pro kolik klientů už asi nasadila tenhle smyslný výraz?* pomyslel si chmurně a nesmlouvavě poručil svému tělu, protože ačkoli si nepotrpěl na nezkušené ženy, handlovat se sexem za peníze se mu ze srdce přičilo. A její cenu přece už znal.

„*Emerald je málokdy k dispozici. Je o ni velký zájem,*“ informoval ho distingovaný hlas, když volal do agentury. „*Mohu vám nabídnout Jasmine nebo –*“

„*Trvám na Emerald,*“ nedal se odbýt. „*Jinou nechci. Pokud mou nabídku přijme, nebude litovat.*“

A pak se Bastian pustil do smlouvání, v němž se mu jen málokdo vyrovnal, a znovu si potvrdil – a pochyboval o tom kdy vůbec? –, že za tu správnou cenu může mít všechno, nač si ukáže, nevyjímaje velice žádané a plně vytížené Emerald, která právě skoro usínala za stolem naproti němu.

Zamluvil si její služby na celý víkend a zaplatil za

ně absurdní sumu. Bavilo ho, že o jeho plánu nemá nejmenší tušení, a na druhou stranu se marně snažil pochopit, proč některé ženy tak nezodpovědně prodávají svůj čas i pozornost cizím mužům a riskují, že se jednoho dne ošklivě spálí. Sledoval, jak Emmii klesla víčka, dlouhé řasy se nepatrně dotkly vysokých líček a ramena jí pomalu klesala, jak se sesouvala na židli. Natáhl pod stolem nohu, našel ty její a do jedné nevybíravě šfouchl špičkou boty. S trhnutím se probírala a polekanýma modrýma očima zaostřila přímo na něj, zahanbeně vzdychla a tváře jí zrudly studem. Neubráníl se myšlence, koho asi bavila minulou noc a jestli byl ve hře i sex. Za peníze, které za její služby zaplatil, by ho devět z deseti mužů automaticky očekávalo. Jak se asi k podobným požadavkům staví ona? A co on? Patřil by k jednomu z těch devíti? Ne, *nikdy*, odpověděl si bez zaváhání. To by nikdy neudělal.

Emmie se střetla s pohledem tmavozlatých očí a znovu měla pocit, jako by ji sledovala nebezpečná šelma. Najednou se jí těžce dýchalo, a přitom cítila, jak se jí zrychluje tep a horká krev se jí hrne do klína. Šokovalo ji to, protože dlouho nic podobného nezažila. Mužům jako on se ze zásady vyhýbala a málokdy se nechala ošálit pěknou tváří. Poučila se totiž, že přitažliví muži bývají ješitní a zahledění do sebe. Byla vybíravá, dokonce do takové míry, že se ještě s nikým nemilovala, i když na vysoké se zamilovala a o panenství už málem přišla. Všechno se pochopitelně pokazilo v okamžiku, kdy se na ni Toby podíval a prohlásil: „Páni, nemůžu uvěřit, že se vyspím s dvojčetem Sapphire...“

Jedinou větou ji dokázal zasáhnout na tom

nejcitlivějším místě, připravit ji o veškeré sebevědomí i víru v lásku, kterou jí tak horlivě vyznával. Jako sestra světoznámé modelky, a k tomu její dvojče, propadala Emmie někdy pocitu, že sama o sobě neexistuje a postrádá jakoukoli jedinečnost. Čas od času v ní nějaký muž posílil dojem, že není nic víc než nedokonalá napodobenina nebo náhražka své bezchybné sestry, a aby se vyhnula dalším a dalším ponížením, naučila se skrývat své přednosti a se Saffy se na veřejnosti pokud možno nestýkala. Tak v čem byl Bastian Christou jiný, že se před ním tak snadno zapomínala? Přimhouřila oči a s divoce bušícím srdcem si ho nenápadně prohlédla. Proč se na ni takhle dívá? Jistě, zasnoubení mu nevyšlo a teď je znovu volný, ale o co mu jde? Muži se obvykle nechali zmást nevýrazným, pytlovitým oblečením, které si záměrně vybírala, a pak už jí nevěnovali druhý pohled. Navíc Bastianově snoubence se tak jako tak vůbec nepodobala. Jednou ji letmo zahlédla, drobnou hrdou tmavovlásku ve třpytivých šatech, která svým energickým vystupováním působila jako nějaká živelná víla. A tak teď Emmie po jejím vzoru nasadila povýšený výraz a statečně Bastianovi pohled oplátila.

Bastian se neubráníl lehkému pobavení. Měla kuráž, a to se mu líbilo.

„V mé kanceláři – za pět minut,“ poručil jí chladně, odstrčil židli a narovnal se do celé své výšky.

„Asi si chce zkontrolovat čas. Doufám, žes na něj dávala pozor,“ poznamenala Marie. „V jednu chvíli jsem se bála, že usneš.“

Emmie se provinile ušklíbla. „Neměla jsem k tomu daleko...“ *Dokud mě tvůj šéf nenakopl.* Styděla se,

že ji Bastian Christou přistihl, a uvažovala, jestli s ní chce mluvit právě kvůli tomu. Doteď si jí koneckonců sotva všiml a všechny instrukce posílal přes Marii.

„Nemohla by ses vykašlat na tu večerní práci?“ zeptala se jí Marie tlumeně.

„Bohužel ne, ale tady mi stejně zbývá už jen několik týdnů,“ připomněla jí Emmie, vděčná, že se hned na začátku rozhodla pro upřímnost a řekla starší ženě o své druhé práci pravdu.

„Doufám, že se ti ty dlouhé šichty kvůli téhle stáži vyplatí,“ podotkla Marie suše.

Zjevně nevěřila, že by Emmie po skončení stáže dostala nabídku stálého pracovního místa, a Emmie se na podobné naděje ani příliš neupínala. Přirozeně by ji potěšilo, kdyby se ve svém odhadu zmýlila, ale věděla, že mnohem spíše ji nahradí další neplacená síla. Proč by zaměstnavatelé utráceli za plat navíc, když si mohli vybírat ze spousty mladých dychtivých lidí, kteří pro ně byli ochotní pracovat bezplatně?

Emmie vůbec poprvé vkročila do Bastianovy kanceláře a rozhlédla se kolem sebe po stylovém moderním nábytku, doplněném výběrem z těch nejnovějších objevů současného umění. Na první pohled bylo znát, že se tu na vybavení nijak nešetřilo, Bastian Christou ale koneckonců nemusel převracet každou libru. Na jediném počítačovém programu, který navrhl ještě na univerzitě, dokázal vystavět mezinárodně úspěšnou firmu a díky svým mimořádným vývojářským i obchodním schopnostem dosáhl už ve velmi mladém věku obrovského bohatství.

„Zavřete za sebou,“ požádal ji hlubokým hlasem, při jehož zvuku Emmie bezděky zatajila dech. Bastian byl muž každým coulem a jeho charisma nemělo co

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Váhavý Řek.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.